

[Arne Larsen.]

Nykøbing F. Jeg tror, man med held kunne sætte ind her, og derfor har socialdemokratiet og socialistisk folkeparti stillet ændringsforslag nr. 1 til egnsudviklingslovforslaget, hvorefter de områder, der skal have denne særlige bistand, nævnes, herunder også Maribo amt.

Ifølge handelsministerens lovforslag skal der afsættes 20 mill. kr. årligt til særlig vanskeligt stillede egne af landet som tilskud til industri- og servicevirksomheder til dækning af anlægsudgifter, dog højst 25 pct. af disse. Når området her af socialdemokratiet og SF foreslås udvidet, er det klart, at effekten af de 20 mill. kr. vil blive forringet, og det har da også været overvejet — da det jo ikke er meningen at forringe effekten — om man skulle foreslå en hævnning af beløbet fra 20 til måske 25 eller 30 mill. kr. Mindretallet har valgt at lade spørgsmålet om, hvor store bevillinger der er eller måtte være behov for, stå åbent, at beløbsrammen ikke låses fast og man derved eventuelt forhindrer, at man når det tilsigtede mål. Derfor foreslås paragraffen ændret således, at de midler, der stilles til rådighed, ikke fastsættes eksakt, men „inden for et beløb, der fastsættes på de årlige bevillingslove“. Så må det være handelsministeren og egnsudviklingsrådet, som nøjere skønner over, hvor store beløb der er behov for, og søger disse bevillinger.

I § 11 har vi problemet om tilskuddenes størrelse; de må ikke overstige 25 pct. af anlægsudgifterne. Det er efter vor opfattelse noget for stramt. Her er altså tale om en højeste, en øvre grænse, men i øvrigt kan man variere nedad, 20, 15 eller 10 pct., alt efter som man nu mener der er behov for støtte. Vi mener, at der i særlige tilfælde bør åbnes adgang til mere end 25 pct. Man kan så måske bebrejde os, at vi ikke i disse særlige tilfælde har stillet en højere procent i udsigt, men også her må vi overlade skønnet til de myndigheder, som arbejder med disse problemer.

Det er klart, at her peges på de egnsudviklingshæmmende forhold, som er helt specielle for større områder, og her er jo særlig tænkt på Bornholm og Samsø. Man ser jo nødigt disse øsamfund affolket og omdannet til særlige naturreservater, der kun i en kort sommerperiode kan have en vis

opblomstring og større invasion af turister og landligere fra det øvrige land. Naturligvis er dette meget nyttigt og en meget nødvendig funktion, men det kan indbyggerne nu engang ikke leve af alle sammen. Disse øsamfund har meget svært ved at klare sig i konkurrencen på grund af store omkostninger f. eks. til elforsyning, fragt-omkostninger o. lign., og det vil være ønskeligt, om man kunne komme disse øsamfund yderligere til hjælp. Jeg synes, at denne beskedne hjælp bør man i alle tilfælde åbne adgang til.

I forslaget til lov om investeringsfradrag i egnsudviklingsområder foreslår mindretallet ligeledes, at Maribo amt indgår i de områder, der omfattes af reglerne om investeringsfradrag.

Disse ændringsforslag er som sagt stillet af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, og jeg vil meget anbefale det høje ting at stemme for dem.

Men der har været rejst en del andre problemer, bl. a. problemet om en hensigtsmæssig lokaliseringspolitik. Det har optaget udvalget meget stærkt, og der har vist sig visse uoverensstemmelser her. Så vidt jeg kan se, skyldes de uoverensstemmelser, der er vedrørende lokaliseringspolitikken i forbindelse med egnsudviklingsarbejdet, dels at man har misforstået nogle oplysninger og betragtninger, som er givet af planlæggerne og embedsmændene, dels at man ikke har den fulde forståelse for og erkendelse af de strukturændringer, som foregår i vort erhvervsliv.

Vi kan lige så godt først som sidst erkende, at disse ændringer må få og vil få konsekvenser for bosætning og byudvikling. Egsudviklingsproblemet er et strukturproblem. Det drejer sig om at erstatte landbrugserhvervet med industri- og byerhverv, således at man derigennem kan sikre indkomster og fastholdelse befolkningen. Men landbrugets og byerhvervenes lokaliseringsmønstre er vidt forskellige. Landbrugsvirksomhederne er spredt mere eller mindre jævnt ud over områderne. Byerne er koncentration. Man kan ikke drive egnsudvikling med udsigt til fremgang, hvis man ikke erkender, at man samtidig må skabe de betingelser, der er nødvendige for at fremme væksten i byerhvervene. Målet for egnsudviklingspolitikken og dermed for lokalise-